

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/74/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219202195
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1219202195.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Moniky Školníkovej v právnej veci žalobcu: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Dobšinského 12, 811 05 Bratislava, IČO: 47 238 232, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 162.580,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/130/2019-415 zo dňa 21.02.2022 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/130/2019-415 zo dňa 21.02.2022 v napadnutom výroku II p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil (výrok I), priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením (výrok II) a vrátil žalobcovi časť súdneho poplatku za žalobu v sume 9.587,16 Eur prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. (výrok III).

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 26.04.2019, doručenou pôvodne Okresnému súdu Bratislava II a následne postúpenou Okresnému súdu Bratislava I domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 162.580,- Eur s príslušenstvom titulom poistného plnenia v rámci poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone advokácie. S poukazom na dispozičný úkon žalobcu, spočívajúci v späťvzati žaloby v celom rozsahu, súd prvej inštancie postupujúc podľa § 144 a § 145 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) konanie zastavil, pričom súhlas žalovaného v danom prípade neexistoval, nakoľko k späťvzati žaloby došlo pred začatím predbežného prejednávania sporu alebo pojednávania.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 256 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. V predmetnej právnej veci vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť s ohľadom na skutočnosť, že pojednávanie, nariadené súdom prvej inštancie na deň 03.02.2022 bolo odročené za účelom zváženia možnosti predmetného dispozičného úkonu späťvzatia žaloby z dôvodu jej zjavnej nedôvodnosti. Žalobca síce v podaní zo dňa 15.02.2022 požiadal súd prvej inštancie, aby s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa rozhodol podľa § 257 C.s.p. tak, že náhradu trov konania protistrane neprizná, avšak súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade nie sú naplnené podmienky pre uplatnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 C.s.p., nakoľko žalobca vzal žalobu

späť po vyslovení predbežného právneho názoru súdu prvej inštancie. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že je to práve žalobca, kto procesne zaviniel zastavenie konania, preto žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania.

4. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca vo výroku II v zákonnej lehote odvolanie, dôvodiac tým, že súd prvej inštancie v rámci rozhodovania o nároku na náhradu trov konania pochybil, keď neaplikoval ustanovenie § 257 C.s.p. Podľa žalobcu okolnosti hodné osobitného zreteľa spočívajú v tom, že predmetný spor bol vyvolaný v dôsledku nesprávneho rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 10C/265/2013-201 zo dňa 10.03.2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/198/2016-190 zo dňa 30.01.2018 o zastavení konania, čím vznikla škoda, ktorej náhrada bola predmetom sporu a nebyť uvedených súdnych rozhodnutí (ktoré sú v súčasnosti zrušené), spor by nebol vznikol. Späťvzatie žaloby a následné procesné zastavenie sporového konania nebolo zavinené žalobcom, ale bolo nevyhnutné v dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý ako súd dovolací uznesením, sp. zn. 8Cdo/75/2019 zo dňa 22.01.2020 zrušil uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, pričom až predmetným rozhodnutím dovolacieho súdu sa stala žaloba nedôvodnou. Žalobca má za to, že z hľadiska primeranej opatrnosti a právnej istoty nebolo možné od neho očakávať, že s podaním predmetnej žaloby bude čakať až do rozhodnutia dovolacieho súdu, nakoľko by tým ohrozil priaznivý výsledok sporu v dôsledku premlčania uplatneného nároku. Znamená to, že bez zavinenia žalobcu došlo k zániku dôvodu, ktorý tvoril skutkový základ podanej žaloby, na základe ktorej bolo iniciované sporové konanie, vedené súdom prvej inštancie pod sp. zn. 33Cb/130/2019 a na základe čoho došlo k späťvzatiu žaloby. Žalobca má za to, že nie je rozhodujúce, v akom štádiu súdneho konania došlo k späťvzatiu žaloby, a teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nemôže v tomto smere obstať. Na naplnenie hypotézy § 257 C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie dvoch podmienok - existencia dôvodu hodného osobitného zreteľa a výnimočnosť prípadu. Priznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému aj napriek existencii uvedených osobitných okolností, na základe ktorých došlo k späťvzatiu žaloby, je pre žalobcu neprimerane tvrdé. Žalobca záverom dodal, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje náležitá úvaha vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorá by žalobcovi dala náležitým spôsobom odpoveď na otázku nevyhovenia jeho návrhu na nepriznanie trov konania podľa ním navrhovaného ustanovenia § 257 C.s.p. Na základe uvedeného žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie vo výroku II zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že ho považuje za nedôvodné a vyhodnotil ho ako subjektívnu nespokojnosť žalobcu s tým, že na základe späťvzatia žaloby priznal súd prvej inštancie žalovanému nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie správne odmietol aplikovať žalobcom navrhované ustanovenie § 257 C.s.p., keďže v danom prípade naplnené okolnosti pre uplatnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa neboli, pretože žalobca vzal žalobu späť po vyslovení predbežného názoru súdu prvej inštancie. Predmetné uznesenie je podľa žalovaného vecne správne a súd prvej inštancie spravodlivo prihliadol na to, že žalobca svojim procesným postupom zaviniel zastavenie sporového konania, keďže evidentne vyčkával s dispozičným úkonom späťvzatia žaloby až do momentu predbežného právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Žalobca mal o ním uvádzanom dovolacom konaní objektívne vedomosť, nakoľko ho sám podaním dovolania inicioval, pričom žalovaný považuje zároveň za nevyhnutné dodať, že žalobca mohol späťvzatie žaloby realizovať minimálne o 2 roky skôr, pretože uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 8Cdo/75/2019 zo dňa 22.01.2020 bolo vydané 2 roky predtým, ako žalobca doručil súdu prvej inštancie dispozičný úkon späťvzatia žaloby (dňa 15.02.2022). Medzičasom bol žalovaný de facto nútený brániť svoje práva, keď okrem vyjadrenia k žalobe podal k replike žalobcu aj dupliku a bol účastný prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu aj pojednávania, nariadeného súdom prvej inštancie v predmetnej sporovej veci na deň 03.02.2022. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že procesná pasivita žalobcu je neospravedliteľná. Žalovaný zároveň konštatoval, že taktiež nesúhlasí so špekulatívnou argumentáciou žalobcu, týkajúcou sa účelového tvrdenia o hrozbe premlčania jeho nároku, pretože žaloba mohla byť podaná v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť dňa 22.03.2018 (právoplatnosťou uznesenia OS Dunajská Streda č. k. 10C/265/2013-101 zo dňa 10.03.2016 na základe rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/198/2016-190 zo dňa 30.01.2018) a uplynula by dňom 23.03.2021, t. j. až po vydaní rozhodnutia v dovolacom konaní. Podanie žaloby dňa 26.04.2019 teda nijak nenasvedčuje, že by žalobcovi reálne hrozilo premlčanie nároku, ako uvádzal vo svojom odvolaní. Žalovaný trvá na tom, že bolo možné objektívne predísť tomu, aby žalovanému trovy konania nevznikli, ak by žalobca konal obozretne a s odbornou starostlivosťou v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii v

znení neskorších predpisov a dodal, že nemôže ísť na jeho ľarchu, že žalobca nepočkal na výsledok uvedeného dovolacieho konania, ktoré sám inicioval, resp. že nepodal návrh na prerušenie predmetného sporového konania - ktoré bolo za daných okolností iniciované zjavne predčasne podanou a neúčelnou žalobou. Z pohľadu žalovaného je žalobca plne zodpovedný za zavinený procesný neúspech v konaní, nakoľko v danom prípade neexistujú výnimočné okolnosti pre použitie § 257 C.s.p. Navyše, súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR ako aj právnou doktrínou, ktorá favorizuje základné zásady pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania - zásadu úspechu a zásadu zavinenia. Záverom žalovaný dodal, že v danom prípade mu nemožno vyčítať, že sa dal v predmetnom sporovom konaní zastúpiť advokátom, pretože sa jedná o špecifický predmet sporu a zo strany žalobcu taktiež nešlo o uplatnenie „bagateľného“ nároku. Nepriznanie nároku žalovaného na náhradu trov konania, ktorého iniciovanie ani zastavenie konania nezavinil a v ktorom bol navyše procesne úspešný, by bolo za daných okolností nespravodlivé. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní spisu súdu prvej inštancie a oboznámení sa s dôvodmi odvolania žalobcu dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

7. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania potistrane.

8. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie osvedčený skutkový stav a nakoľko v celom rozsahu zdieľa aj jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p. konštatuje správnosť jeho dôvodov. V danom prípade preto nie je potrebné, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd opakoval tie isté skutkové a právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení súdu prvej inštancie. Zároveň odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalobcu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie odkloniť, nakoľko ani tvrdenia žalobcu uvádzané v odvolaní neodôvodňujú záver o potrebe zmeny predmetného rozhodnutia v časti nároku na náhradu trov konania žalobcom navrhovaným spôsobom, t.j. nepriznaním náhrady trov konania sporovým stranám podľa § 257 C.s.p.

11. Navyše, v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd dopĺňa nasledovné:

12. Ustanovenie § 257 C.s.p. predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 C.s.p.) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 C.s.p.). Predmetnú normu nie je možné interpretovať tak, že je použiteľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania, nakoľko priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa tohto ustanovenia rozhodovať len vo výnimočných prípadoch, pričom jej účelom je odstránenie neprimeranej tvrdosti, t.j. dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Zároveň je potrebné uviesť, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je možné predmetné ustanovenie považovať za svojvoľne aplikovateľné, pretože súd je povinný skúmať existenciu okolností hodných osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne (nejedná sa o automatické pravidlo) a je potrebné ho vykladať prísne reštriktívne.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu v napadnutom uznesení súd prvej inštancie relevantne odôvodnil, prečo v danom prípade nemal preukázanú existenciu výnimočných okolností prípadu, ktoré by opodstatňovali nepriznanie trov konania sporovým stranám aplikovaním ustanovenia § 257 C.s.p.

(bližšie vid' ods. 10 napadnutého rozhodnutia). Iba zo samotnej skutočnosti, že predmetné sporové konanie, vedené súdom prvej inštancie pod sp. zn. 33Cb/130/2019 bolo vyvolané v dôsledku nesprávneho rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda, na základe čoho mala žalobcovi vzniknúť škoda, náhrady ktorej sa žalobou domáhal, totiž nie je možné odvodiť výnimočnosť prípadu, pre ktorú by malo byť rozhodnuté žalobcom požadovaným spôsobom. Neobstojí ani argument žalobcu, že späťvzatie žaloby ním zavinené nebolo, pretože sa stalo nevyhnutným na základe rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/75/2019 zo dňa 22.01.2020. Žalobca ako dominus litis disponuje po začatí konania subjektívnym právom vziať žalobu späť a v prípade splnenia zákonných podmienok tým docieľiť zastavenie konania alebo jeho časti bez meritórneho rozhodnutia (§ 145 C.s.p.). Na základe uvedeného je teda zrejmé, že pokiaľ dovolací súd vydal dňa 22.01.2020 rozhodnutie, ktorým uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (na základe čoho následne odvolací súd zrušil uznesenie OS Dunajská Streda a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie), žalobca ako iniciátor nielen uvedeného dovolacieho konania, ale v danom prípade aj predmetného sporového konania, vedeného súdom prvej inštancie pod sp. zn. 33Cb/130/2019, mal dostatočný časový priestor na to, aby dispozičný úkon späťvzatia žaloby v tomto sporovom konaní realizoval skôr ako vyše 2 roky po tom, čo došlo k (ním opakovane, avšak účelovo vo svoj prospech zdôrazňovanému) rozhodnutiu dovolacieho súdu, a to predovšetkým s akcentom na zásadu hospodárnosti sporového konania a taktiež v súlade s povinnosťou poskytovania právnych služieb s odbornou starostlivosťou (§ 18 ods. 2 zákona o advokácii v znení neskorších predpisov). Navyše, odvolací súd zároveň dodáva, že k späťvzatiu žaloby žalobcom došlo preukázateľne až po tom, čo súd prvej inštancie v rámci pojednávania, nariadeného na deň 03.02.2022 oboznámil sporové strany so svojim predbežným právnym názorom spočívajúcim v tom, že dôvod žaloby odpadol, čo taktiež na prospech žalobcu vyhodnotiť nemožno. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danom prípade termín „zavinenie“ v napadnutom rozhodnutí interpretoval v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, a to vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom je príčinou správanie sporovej strany, teda aj prejav vôle spočívajúci v späťvzatiu žaloby (k tomu bližšie vid' napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 457/2018-10 zo dňa 15.08.2018) a rozhodol, že je to žalobca, kto jednoznačne procesne zaviniť zastavenie predmetného sporového konania, preto žalovanému priznal (opodstatnený) nárok na náhradu trov konania.

14. Záverom odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a ktoré dostačujúco objasňujú jeho skutkový a právny základ, preto ho nemožno považovať - ako argumentuje žalobca - za nedostatočne odôvodnené. To, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces, nakoľko pod neho nemožno subsumovať právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi závermi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, na čo poukazuje aj stabilná rozhodovacia činnosť ÚS SR (napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Keďže v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, odvolací súd mu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).